

И безъ повече да подавамъ ржка, нѣмахъ сили да се въздържамъ да не заплача, тръгнахъ предъ тѣхъ и първа излѣзохъ на каменитѣ стълби. Вънъ ржми дъждъ и есенната хладина обхвана тѣлото ми и азъ потръпнахъ.

Двамата ми братя слѣзоха по стълбата, помахаха съ ржце и почнаха да се отдалечаватъ по улицата, малко попрегърбени въ своитѣ извхетѣли и изцапани шинели. Въ тоя мигъ тѣ ми се сториха сѣнки, мили сѣнки, които сж дошли да изпълнятъ очитѣ ми и за винаги да се загубятъ отъ менъ. Ние не принадлежимъ на себе си. . . други разполагатъ съ живота ни. . . За насъ сж само споменитѣ и страданията.

30 Октомврий

Погивамъ! Погивамъ! За мене нѣма вече спасение. Сждбата е решила да ме умори, да свърши съ менъ. Какво зло съмъ направила на тази проклета сждба, та не ме остави на мира? Причинихъ ли на нѣкого скръбъ, или пъкъ сълзитѣ що пролѣхъ за и отъ чужди нещастия бѣха малко, та трѣбва при непоносимитѣ страдания да прибавямъ и ядливия смѣхъ на смъртта? . . .

Азъ страдамъ, страдамъ и нови страдания се прибавятъ още по-страшни, по-непоносими. . .

— О, милость! милость! — викамъ извънъ себе си и глухитѣ стенания разтърсятъ тѣлото ми. Какъ ще претърпя това ново изпитание? Дали ще имамъ сили да се владѣя? Дали моята воля ще бжде достатъчно силна да подчини разнищенитѣ ми нерви и разнебитената ми душа, или пъкъ ще ме остави да бжда похитена отъ моитѣ чувства? . . .

Той е тукъ — Тихолъ, причинителятъ на тия безконечни терзания, трижъ по-нещастенъ отъ най-нещастния. . . Моитѣ страдания сж усмивка предъ неговитѣ. За него се разбунтува моята плътъ, азъ го обичахъ, отдадохъ се на своето чувство.

Кжде е билъ той? Нали бѣше слабъ и немощень? Краката му се подгъваха, когато вървеше, а неговитѣ очи виждаха само при слънчева свѣтлина. Кой е билъ този, който го е изпратилъ тамъ отъ дето малцина се връщатъ? Тамъ едва здравитѣ и читавитѣ могатъ да